

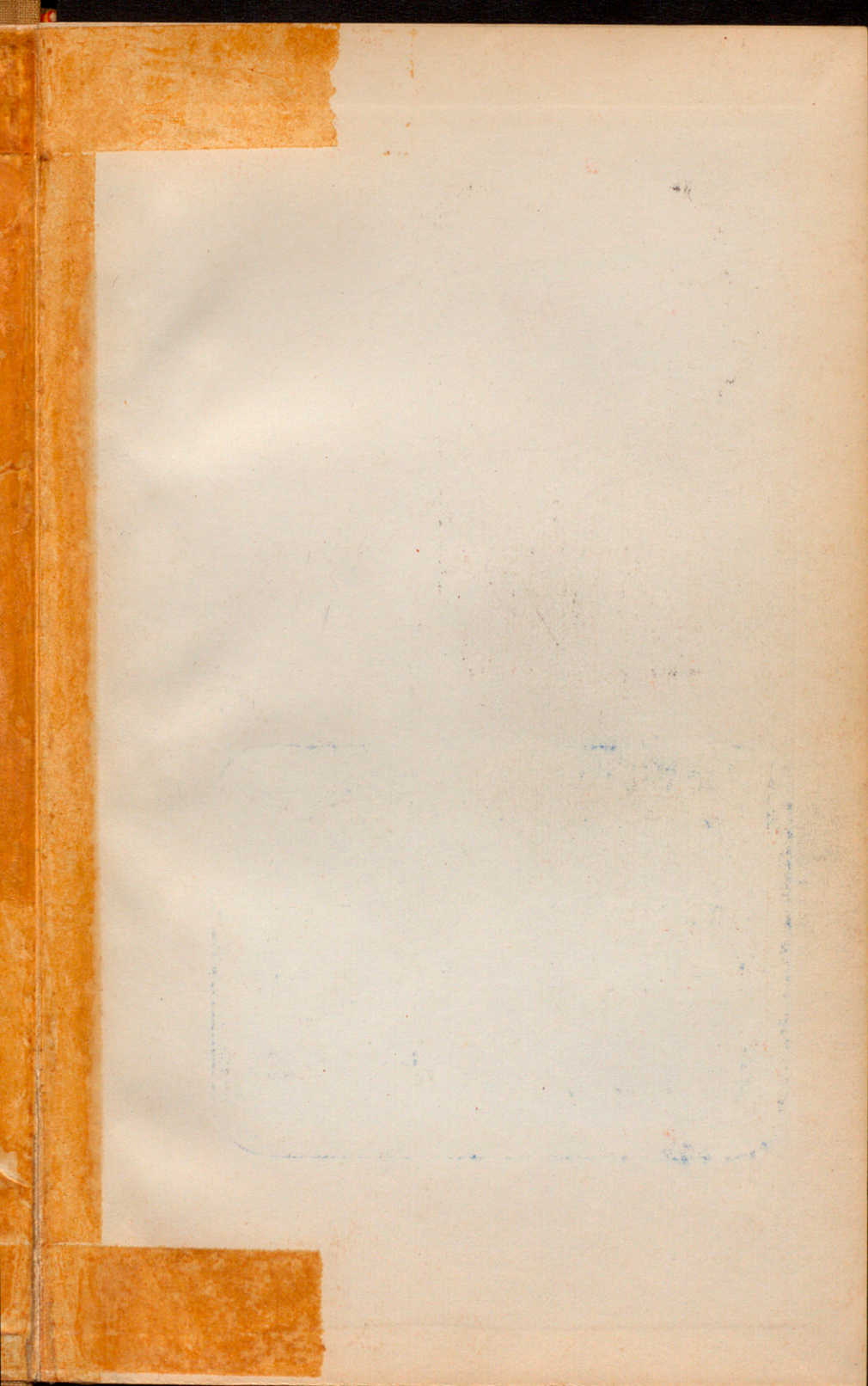
1973

	Enero	Febrero	Marzo	
L	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26	L
M	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27	M
M	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28	M
J	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29	J
V	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30	V
S	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31	S
D	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25	D
	Abril	Mayo	Junio	
L	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	L
M	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	M
M	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	M
J	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	J
V	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	V
S	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	S
D	18 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	D
	Julio	Agosto	Septiembre	
L	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	L
M	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	M
M	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	M
J	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	J
V	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	V
S	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	S
D	18 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	D
	Octubre	Noviembre	Diciembre	
L	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	L
M	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	M
M	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	M
J	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	J
V	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	V
S	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	S
D	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	D

Scotiabank

74

JANUARY	APRIL	JULY	OCTOBER
S M T W T F S	S M T W T F S	S M T W T F S	S M T W T F S
1 2 3 4 5	1 2 3 4 5 6	1 2 3 4 5 6	1 2 3 4 5
6 7 8 9 10 11 12	7 8 9 10 11 12 13	7 8 9 10 11 12 13	6 7 8 9 10 11 12
13 14 15 16 17 18 19	14 15 16 17 18 19 20	14 15 16 17 18 19 20	13 14 15 16 17 18 19
20 21 22 23 24 25 26	21 22 23 24 25 26 27	21 22 23 24 25 26 27	20 21 22 23 24 25 26
27 28 29 30 31	28 29 30	28 29 30 31	27 28 29 30 31
FEBRUARY	MAY	AUGUST	NOVEMBER
1 2	1 2 3 4	1 2 3	1 2
3 4 5 6 7 8 9	5 6 7 8 9 10 11	4 5 6 7 8 9 10	3 4 5 6 7 8 9
10 11 12 13 14 15 16	12 13 14 15 16 17 18	11 12 13 14 15 16 17	10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23	19 20 21 22 23 24 25	18 19 20 21 22 23 24	17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28	26 27 28 29 30 31	25 26 27 28 29 30 31	24 25 26 27 28 29 30
MARCH	JUNE	SEPTEMBER	DECEMBER
1 2	1	1 2 3 4 5 6 7	1 2 3 4 5 6 7
3 4 5 6 7 8 9	2 3 4 5 6 7 8	8 9 10 11 12 13 14	8 9 10 11 12 13 14
10 11 12 13 14 15 16	9 10 11 12 13 14 15	15 16 17 18 19 20 21	15 16 17 18 19 20 21
17 18 19 20 21 22 23	16 17 18 19 20 21 22	22 23 24 25 26 27 28	22 23 24 25 26 27 28
24 25 26 27 28 29 30	23 24 25 26 27 28 29	29 30	29 30 31
31	30		

1 agost 1973.

1

Identitat o diferència?

Fa molts anys ^{que} em vaig fixar
en la identitat: un duplicat
de mi mateix, però ~~_____~~
autònom, regint-se des ~~_____~~
~~_____~~ centre, més feliç que jo, jove
com ho vaig ser jo.

*

Passions veritables: primer els
neus, després els llibres. Ni en-
veja ni ira.

2 agost 1973.

Després de la por de morir, hi ha l'orgull, que és la passió fonamental de tothom, no pas diferent de l'amor sui. Les passions actives, la ira i l'enveja, s'elimenten d'orgull ferit. L'amor sui s'exerceix en la lubricitat i la golafreria.

L'avarícia no és sinó un expedient que ens serveix per distreure'ns de la mort. La por de morir, obnubilada fins a la resignació, és la mandra.

3 agost 1973.

3

La vida em fa fàstic, sovint, però no menys sovint m'hi sento tan ben instal·lat com es pugui.

La consciència cada vegada més viva, aquests darrers mesos, que no solament valc el que pot valer aproximadament qualsevol altre sinó que la realització dels meus valors és ^{pràcticament,} ~~gairebé~~ única en el seu grau i el seu abast. Em sento sol, gairebé sempre, i no em sento mai veritablement acompanyat.

Fàstic de mi mateix, molt intens, por i vergonya aclaparadores, poder fins que vaig tenir trenta anys. Però ja aleshores em sostenia el re-

coneixement dels meus poders
 profunds: els primers mesos de
 l'any ~~seixanta~~^{quaranta}-nou, al meu
 lit de malalt.

La banalització d'aquests
 darrers sis o vuit anys.

8 agost 1973.

5

Un cos despul·lat, del sexe i de l'edat que ha estat decidit que volem estimar, ens fascina en la mateixa mesura que ens l'imaginem despul·lat per a nosaltres, perquè se'ns dona o s'exhibeix o aconseguim de veure'l furtivament. Ens fascina perquè aleshores es torna un cos posat al nivell del nostre cos, que sembla que podrà pertànyer al món clos de la nostra experiència més elemental, que és la del nostre propi cos; es torna, doncs, un cos destinat a ingressar en el clos, no solament secret, sinó interdit i de fet inassolible, de la nostra privacitat. El cos de l'altre, que ja és abans que res

el seu afer privat, però que veig
usualment sota la seva sem-
blança pública, en despullar-se
deixa de ser públic, renuncia
(o ~~faig~~^{faig} que renunciï) a la im-
personalitat de la mirada
neutra, que és la de tothom
i ningú, i se'm presenta,
sense deixar de ser el cos de
l'altre, com el meu cos privat,
o, millor dit, com el seu cos,
el de l'altre, la privacitat
del qual he fet meua, només
perquè me n'he apoderat amb
la mirada.

T (o dis-
parar-lo
io)

Una dona pública és una
dona de la privacitat de la
qual pot disposar qualsevol
en el sentit descrit, que renuncia,
doncs, més indiscriminadament
que les altres a la seva

1
8/11/75 Perquè l'altre, el riu, sí, clos en
el seu cos, mentre que mai no ens
hi veiem nosaltres, - i és això darrer
que ens fa patir en la relació
amb nosaltres mateixos, i que ens hi
exaspera.

7
semblança pública. Però segueix sent una dona l'atracció de la qual resideix en la relació establerta amb la seva privacitat; paradoxalment, és una dona que no és, als ulls de la major part de la gent, només pública, com ho són les altres.

*
El vertigen de l'atracció sexual veix de la conjunció ^{d'evasió} fortuïta de dos moviments simultanis, ~~un~~ que se'ns endú més endins de nosaltres mateixos, cap a una identitat personal superior, que és nostra i que no arribem mai a incorporar en el nostre cos, mentre que sembla que ens cridi des de la ^{intimitat} ~~identitat~~ incorporada en el cos de l'altre¹, i un

1 de vosaltres, que, veis per on, som
8/11/75 abans que veis sentiment del vostre
cos, però no del cos com la cosa
que som sinó del cos com una
cosa que ens pertany (el que
som és la intimitat mai no
percebuda i mai no coneguda
del tot).

8
altre moviment que uns trans-
porta fora de nosaltres, cap
a la privacitat que se'ns
dóna en l'altre cos i que
ens sembla de poder atènyer
en la mateixa mesura que
farem ús d'aquest cos, però
que roman sempre cosa en
la identitat de l'altre
amb el seu cos.

El vertigen es nodreix del
fet que tots dos moviments són
dos corrents d'evasió que van
en direccions distintes, si no
oposades, i que tanmateix bes-
canvien els seus papers: la
intimitat profunda que a penes
aconsegüim d'endevinar dins
de nosaltres¹ i que creiem veure
incorporada en el cos de
l'altre, el cos de l'altre

9
que no fem sinó veure i tocar
i la intimitat del qual ens
~~ensem~~ posseir.

*

Saber escriure bé vol dir
saber fer-se responsable de tots
els sentits d'allò que un escriu.

de vista, les circumstàncies
que voldríem registrar
no demanen mai cap for-
mulació determinada per
mitjà de la paraula. Qual-
sevol formulació que ens em-
perquem sense pensar-hi gaire
pot servir la nostra intenció
del moment, encara que ens
calgui rectificar-la mai, però
els malentesos que veiem o
preveiem ens poden, en canvi,
obligar d'altres vegades
a tornar endarrere a for-

23 agost 1973.

L'angúnia d'escriure és només una complicació ulterior de l'angúnia de parlar, i totes dues venen del fet que les experiències, els punts de vista, les circumstàncies que voldríem registrar no demanen mai cap formulació determinada per mitjà de la paraula. Qualsevol formulació que ens em- pesquem sense pensar-hi gaire pot servir la nostra intenció del moment, sense que ens calgui rectificar-la mai, però els malentesos que veiem o preveiem ens poden, en canvi, obligar d'altres vegades a tornar endarrera a for-

nos altre cop càrrec de la
 nostra intenció i a rectificar
 deu i cent vegades una
 formulació que mai no
 arriba a ser prou rigorosa,
 prou tranquil·litzadora.

La vida corrent se
 satisfà de formulacions standard
 que no volen dir res de
 particular sinó tan solament
 obtenir determinats efectes
 standard, a tot estirar
 comunicar dades de l'ordre
 del sí o el no, el molt
 o el poc, la dreta o
 l'esquerra, el blanc o
 el negre o el rosa o
 el verd, i anant seguint.
 Tot plegat informació
 igualment standard.

*

L' experiència no formulada,
i traumàtica realitzada (realized),
és la que tothom té per
la mà, a cada moment.

L' experiència formulada,
en canvi, se'n va de les
mans a ^{en} quedar reflectida

per sempre, fent una ganyota,
en el mirall de les paraules
que la registren.

*

Una enormitat delirant
com la Recherche és l'equi-
valent exacte d'un sistema
filosòfic: ^{el sistema} d'una
vida, i ^{un} món a l'inrevés.

Es diria que la realitat,
amb tota que l'hàgim formulat

24 agost 1973.

Die Wirklichkeit muss durch den Satz auf ja oder nein fixiert sein.

Dazu muss sie durch ihn vollständig beschrieben werden.

Wittgenstein.

¿Vollständig? Només des del punt de vista de la descripció del cas. Des del punt de vista, doncs, d'una formulació determinada, d'una elecció feta després que ens hem situat dins de les possibilitats que ens ofereix el llenguatge. Cada vegada que fem ús del llenguatge ens hi empresonem. La realitat és, em sembla, una altra cosa.

*

És clar que la realitat, amb sols que l'hàgim formulat

25 en una proposició,

queda aculada al sí o el no.

Ara,

~~_____~~ que allò que diu la gent

la descriu exhaustivament.

és molt dubtós:

~~_____~~ Wittgenstein ment.

sein. Dazu muss sie durch ihn
völlständig beschrieben sein" (Note-
books 1914-1916, p. 22).

"Cal que la referència d'una
proposició qualsevol, per mitjà d'a-
questa manera i del seu mode
de representar, subjecta a
l'alternativa del sí o el no.

A tal fi, convé que sigui
descriu exhaustivament per
mitjà de la proposició".

No sembla pas que "la re-
ferència a la proposició" (Note-
books) i "la realitat" (Trac-
tatus) siguin la mateixa cosa.

25 agost 1973.

"Die Bedeutung des Satzes muss durch ihn und seine Darstellungsweise auf ja oder nein fixiert sein. Dazu muss sie durch ihn vollständig beschrieben sein" (Notebooks 1914-1916, p. 22).

"Cal que la referència d'una proposició quedi, per mitjà d'aquesta darrera i del seu mode de representar, subjecta a l'alternativa del sí o el no.

A tal fi, convé que sigui descrita exhaustivament per mitjà de la proposició".

No sembla pas que "la referència de la proposició" (Notebooks) i "la realitat" (Tractatus) siguin la mateixa cosa.

25 març 1974.

Havent deixat la feina de Seix Barral, torno a estar disponible. Hi torno a estar, i és com si hagués revertit a l'adolescència. Tinc, d'una banda, casa a Edmonton i Barcelona, llibres i un terreny, i una feina fixa. De l'altra, ja ho he fet tot (inclús el de Seix Barral). No tinc cap compromís amb res que no siguin les meves coses, no tinc cap amic fora de mi mateix. Puc, doncs, tornar a començar en allò que em pertany exclusivament: el meu amor propi, la realització ~~de les~~ de les

meves possibilitats.

Després del cop de cap
(preparat durant almenys
tot un any) que em va
dur a renunciar, em sento
com si tot el que ha passat
per mi i el que he provat
de fer des del seixanta-dos
hagués quedat anul·lat i
com si aquests darrers onze
anys no haguessin servit
sinó per dur-me on ara
sóc: ben instal·lat a
Edmonton i a Barcelona,
relativament ric i prou
competent en tot el que
em pot servir per viure
sol. Res d'Edmonton ni
de Barcelona no m'interessa
sinó el confort que hi puc

trobar. No tinc res a fer ¹⁸
enlloc sinó treballar per mi.

Em fa l'efecte que podré
tornar a aprendre a llegir.
Les poques regades que, d'ençà
del meu darrer aniversari,
m'he sentit veritablement
seu, m'hi he sentit en pau
amb mi mateix. Ahir em
vaig empescar per fi de
posar la taula on escric
al costat de la finestra
que dona al carrer, i al
camp a l'altra banda
del carrer, i la visió
de saviesa ~~tant~~ pacient
i beata que quan era
un nen em va colpir a la
classe de física del Sr. Porta,
a les golfes de l'Institut

de Reus, és ara una benigna ¹⁹
realitat quotidiana. Tinc,
doncs, els elements d'un esboç
de vida íntima.

26 març 1974.

Avui he comprat aquesta ploma,
que m'agrada.

(Aquesta ploma és molt bona)
i m'agrada molt. És un gran
error que estigues cansat
de la vida que és la vida de
avui. De vegades em sento
trist, desorientat, vacant i
desolat - però sempre lleure.
No hi ha fins que no estigues
cansat i desolat al vespre, que no
hi ha cap que no hi estigues,
però jo que m'asseguro que
totem que tingui una mica
de calma - i totem en té una
més - no sent la vida de
avui que, d'una manera o
altra, la vida està allibera?

La vida és allibera, jo arribem
a la vida (i així és Edmunda una

30 març 1974.

21

No tinc cap raó de creure que
l'error fonamental de la meua
vida (la meua inveterada
solitud) sigui gens més greu
que l'error que estic causat
de veure que és la vida de
tothom. De vegades em sento
desvalgut, desvagat, vacant i
desolat - però sempre lliure.
No hi ha dia que no senti que
estic aculat al no-res, que no
m'adoni que on sóc no hi estic,
però ¿qui m'assegura que
tothom que tingui una mica
d'esma - i tothom en té una
mica - no sent la nosa de
saber que, d'una manera o
altra, la vie est ailleurs?
I el que és ailleurs, jo certament
hi visc (¿què és Edmonton sino'

e' indret del tot altre?), però
 tampoc no hi tinc res a fer
 sinó desfer-me de qualsevol lligam
 que hi vulgui establir, res, doncs,
 que no sigui evadir-me'n. L'in-
 dret altre no és tampoc cap
 indret.

que em conegui una
 que tard o d'hora no
 del seu despit,
 que els inspira a tots
 el fet que jo sigui un
 fer força el veí que
 a uns els ha de fer
 Tota l'energia de què
 a cambran a captius-
 en l'abjecció.

lingua solitud, el més insòlit
 és més blau. Solitud
 que m'elibera
 i la ira. (En

2 abril 1974.

23

Ils m'en veulent, simplement perquè no sóc com ells. No sé pas si se la tenen jurada a tothom, però és un fet que no puc parlar gairebé amb ningú que em conegui una mica que tard o d'hora no em doni indicis del seu despit, de l'odi que els inspira a tots el simple fet que jo sigui un altre. Per força el vení que duen a dins els ha de fer patir. Tota l'energia de què disposen l'esmercen a capbussar-se en l'abjecció.

Benigna solitud, el més insòlit de tots els meus béns. Solitud abnegada, que m'allibera de l'enveja i la ira. (En-

veja i ira són, en canvi, el 24
corcó que rosega la solitud
dels altres.) *mi mateix.*

3 abril 1974.

Que em faci vell i que mai no
em separi de mi mateix.

per tot arreu xano-xano donant
un tomb. La mateixa llum
estovada, grisa, de la finestra
estant, veig la neu esgrogueïda,
bruta, del camp a l'altra
banda del carrer.

12 abril 1974.

26

Dia plujós, dia amic.

Recordo el Picarany, els caragols
per tot arreu xano-xano donant
un tomb. La mateixa llum
estovada, grisa. De la finestra
estant, veig la neu esgroguada,
bruta, del camp a l'altra
banda del carrer.

13 abril 1979.

27

La substància de la meua vida és tota meua: res no em poden donar els altres (fora, potser, d'un Daniel - ara perdut i que no espero tornar a trobar mai). La conducta de la meua vida, en canvi, està constantment subjecta a la interferència dels altres, i això és insensat. Amor propi indigne.

19 abril 1974.

28

Ja no em proposo res, fora de la interiorització de la meua vida, l'establiment de tots els seus continguts dins un ordre intel·ligible des del punt de vista de la imaginació, que és al mateix temps coneixement i projecte, experiència objectiva i dissenyi subjectiu.

El terme a atènyer és la identificació de mi mateix en el que era fa trenta anys, en el que vaig ser abans i en el que he anat sent des d'aleshores. Ho tinc tot fet i sóc lliure per fer-me en la consciència de mi mateix. Però no és en mi mateix que em vull trobar, sinó

en la meua reflexió en la consciència dels altres. (Aclareixo [10 maig 1974]: en la consciència que els altres han tingut d'ells mateixos, i que han explicat en els seus llibres.)

25 abril 1974.

30

Entre ahir i avui (vaig arribar que eren al voltant de les nou, i ara són prop de les vuit) he passat gairebé tot un dia en aquesta habitació d'hotel. He dormit unes catorze hores (nou, dues i tres), he consumit potser un paquet de Gitanes, he menjat un bistec amb patates fregides ^{acompanyat} d'una cervesa (ahir a les set del vespre) i ara mateix l'esmorzar. He somiat, entre altres, un somni molt dolç (un petit grup de nois, alguns d'ells "nus comme des vers", que jo ajudava a desfer-se del cadàver d'un altre, el més bonic i més despulat de tots). Dia esplèndid de vida suspesa, entre abans d'ahir, que vaig marxar

5 mai 1974
 d'Edmonton, i avui, que ja sóc
 a Londres.

dimarts passat he estat presa
 d'un rampell de fóbia -
 parànvia aguda, motivada
 per la por de les conseqüències
 que tindrà que l'any passat
 em comprés un cotxe dels
 que "obliguen a declarar".
 El que és declarar, no ho
 he fet, i no veig pas com ho
 podré fer mai sense suscitar
 un merder incontrolable. Però
 no puc deixar de temer que
 el merder se suscitarà en
 qualsevol cas. I d'aquí ve
 la por.

He imaginat tot de con-
 seqüències desastroses, sense
 límit, en un vertigen d'ir-
 realitat, amb la realitat,

5 maig 1974.

32

Avui és diumenge, i des del dimarts passat he estat presa d'un rampell de follia - parànvia aguda, motivada per la por de les conseqüències que tindrà que l'any passat em comprés un cotxe dels que "obliguen a declarar". El que és declarar, no ho he fet, i no veig pas com ho podré fer mai sense suscitar un merder incontrolable. Però no puc deixar de témer que el merder se suscitarà en qualsevol cas. I d'aquí ve la por.

He imaginat tot de conseqüències desastroses, sense límit, en un vertigen d'irrealitat, amb la realitat,

33

però, del cotxe tan estòlida
com la del meu cos. La
irrealitat, doncs, de les ima-
ginacions, i les combinacions
i especulacions, de la por
se m'ha imposat sense residu,
del tot lligada a la més
evident presència real. No
va ser pas d'una altra
manera que la meua follia
eròtica se'm va lligar, del
tot i sense residu, des del
1970 i en el curs de tres
anys com a mínim, a l'e-
videntíssima presència real
del Daniel. També el meu
amor per ell va ser una
disbauxa d'irrealitat, in-
corporada, tanmateix, sòlida
i estòlidament, en la realitat
del seu cos i del meu cos.

7 maig 1974.

La finalitat de la meua vida ha estat, és, la saviesa, la plena possessió de mi mateix. La meua vida, doncs, no té finalitat (cap finalitat determinada).

quedat dominat, almenys quan tinc les orcles embussades. S'ara endavant, la més important regla de prudència serà no ar-
por.

La mica que he vist de Barcelona i de la seua gent d'ençà que vaig arribar em dona la impressió que tot torna a estar ple de la fauna dels anys quaranta: funcionaris, estaperlistes, senyora pimes, forinets

9 maig 1974.

36

Fa quatre dies vaig començar a llegir l'Eneida. Lectura lentíssima i encara molt inhabil.

El soroll del carrer ha quedat dominat, almenys quan tinc les orelles embussades. S'ara endavant, la més important regla de prudència serà moure-me poc.

La mica que he vist de Barcelona i de la seva gent d'ençà que vaig arribar em dona la impressió que tot torna a estar ple de la fauna dels anys quaranta: funcionaris, estraperlistes, senyora pomes, joveuets

rebordonits i miserables. Als
uns burgesos els endevino la
parla incerta i la veu de
nas i gairebé només em fan
angúnia, de tan tous i tan
mal parits. Els diaris, els
cines, fins i tot les botigues,
tot fa pena. I tot és
brut i escandalós. La re-
solució d'orientar-me cap a
acabar la vida a Edmonton
ha estat presa sense gairebé
pensar-hi.

10 maig 1974.

38

Em segueixen fascinant els
culs dels muiets. ¿Quina altra
explicació, sinó que la carn
vol carn? Carn idèntica, i a més
molt jove i molt ximple.

Ben mirat, em sembla que
dir tan solament "la carn" és
una ~~insensatesa~~ insensatesa. Encara
que només fos perquè la
carn que jo vull no és una
carn qualsevol, sino molt
precisament només la que jo
vull, la dels cossos que són
la meua veritable vocació. I els
trets que adopta la meua vocació
són també diferents en cada
cas, la idea que el cos incor-
pora és cada vegada diferent:
en cada cos particular el

39

desig s'hi objectiva en una
imaginació diferent. Al mateix
temps, és ben cert que els
meus desigs són moltíssims
més vells que jo, al capdavall
tan vells com els homes. Així,
doncs, el meu ésser més es-
pecífic és al mateix temps
una manifestació irrenunciable
del meu ésser més genèric. Ara,
és el meu ésser específic que
decideix, pel que és de mi.

*

Vaig comprar aquest pis
pels noiets que vaig veure
que jugaven a bàsquet, mig
despullats, al pati del col-
legi a l'altra banda del
carrer (i ho he pagat
durant molts anys amb

un soroll abjecte). D'ençà
 d'aleshores n'he vist passar
 d'esplèndidament bonics (el
 més bufó de tots va ser un
 dels primers, perdut, com tots
 ells, per sempre), però aquest
 any no valen pas gaire, fora
 d'un de gran amb unes
 cames d'una elegància in-
 descriptible i un altre, més
 petit, amb un cos meravella-
 sament compacte. La resta
 són menuts i informes.

11 maig 1974. perplex.

41

Dels adjunts constants de la vida (la gana, la son i el desig: no se me n'acut cap més), n'hi ha un, el desig, que sembla ser del tot superflu. Els dos primers se satisfan, en certa manera, sols (com a simples processos naturals). La satisfacció del desig (que en ell mateix sembla ser només una altra tendència natural) és, però, tota una empresa de cultura, fins i tot en el cas de la bestiola més elemental. El desig és un empelt d'artifici dins de la vida natural, i la ^{companyia} ~~constant~~ constant d'aquest adjunt de la meua vida m'ha

deixat sempre perplex.

42

Esti imaginació
per pendre ço que en lo sen fo
sentit per los sis sentiments,
per ço que sia membraiments
de ço qui és en temps passat;
car, si no fos imaginat,
no fóra fait remembrament
ni hom haguera moviment
a certa obra ni a ert lloc,
e fóra perdet tot lo joc
e el delit que se'n pot haver.

de llibre, Medicina de peccat,
1536 - 1547.

seria esplèndid que "ço qui és
en temps passat" vulgués dir:
"allò que ha passat en el temps,
en qualcort moment del temps"
de imaginació com a realitació

14 maig 1974.

43

Està imaginació
per pendre ço qui en lo sen fo
sentit per los sis sentiments,
per ço que sia membraments
de ço qui és en temps passat;
car, si no fos imaginat,
no fóra fait remembrament
ni hom haguera moviment
a certa obra ni a cert lloc,
e fóra perdet tot lo joc
e el delit que se'n pot haver.

Lull, Medicina de peccat,
1536 - 1547.

seria esplèndid que "ço qui és
en temps passat" vulgués dir:
"allò que ha passat en el temps,
en qualsevol moment del temps".
La imaginació com a realització

de l'especificitat,

44

de l'instant: idea
incomparablement sana, idea
redemptora.

Foix ho diu ben clar, em
penso:

És per la Ment que se m'obre Natura
A l'ull golós...

... En ella l'Irreal
No és el fosc, ni el son, ni l'Ideal,
Ni el foll cobrig d'una auranga
futura,

Ans el present; i amb ell, l'hora
i el lloc,

I el cremar dolç en el meu
propi foc

Fet de voler sense queixa
ni usura.

15 maig 1974.

45

... recorda sempre que sóc un testimoni del que conto, i que el real, del qual parteixo i del qual visc, amb cremors a les entranyes, com saps, i l'irreal que tu et pences descobrir-hi, són el mateix.

Foix, "Lletra a Clara Soleró", Obres poètiques, p. 8.

4 octubre 1974.

Vaig enganxar en aquest diari la foto de la pàgina anterior per no perdre-la, en primer lloc, però també perquè, malgrat que arribarà el dia que estarà del tot gastada, representa la part millor de la meua vida sexual d'aquest darrer any, feta ^{WOMES} de fantasies eròtiques.

~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~ EI

material de les meues fantasies ha sortit tot de Playgirl i Viva, i no ha estat mai del meu gust sinó en dos casos.

Però en tots els casos, fins i tot en els més repulsius, hi he topat amb el moll de la qüestió: la fascinació pel sexe idèntic tornat innocent (i que fa que el seu detentador es torni criatura innocent) en la mateixa mesura que se n'exhibeix - que el veig perquè me'l mostren. Tendresa final, doncs, sempre, en el moment de l'abandó total, de l'ejaculació perfecta.

*

9 octubre 1974

[Redacted text block consisting of five thick black horizontal bars]

[REDACTED]

* 9 novembre 1974.

Tota la veritat que hi pot haver en un diari íntim és idèntica a la veritat que, segons la intenció de l'autor, hi haurà de trobar el seu

lector destinat, que només
en el millor dels casos serà
el seu mateix autor. ¿I per
què he escrit "en el millor dels
casos"? M'he deixat venir
per la mateixa fal·làcia que
estic provant de conjurar.
És clar que jo vull escriure
pel mateix lector que sóc, i és
el meu judici de lector eventual
que clou la qüestió en el
cas de cadascuna de les
eleccions que vaig fent mentre
escric. Però el lector que sóc
no cal que sigui gens més
adequat que qualsevol altre
lector. També en el meu cas
són els efectes que vull obtenir

sobre mi mateix com a lector
que determinen el que escric.

*
predicada, q

Fal·làcia de la descripció justa
i exhaustiva: la pura experiència
és de vegades experiència
realitzada (realized), i l'ex-
periència realitzada es torna
de vegades experiència for-
mulada, però mai l'ex-
periència formulada no acon-
segueix de subjectar res de
més sòlid, de més acostat
a cap veritable realitat, que
els sentits imputats per la
nostra interpretació. La veritat
de la realitat és sempre una
veritat presumpta. Aquesta

presumpció s'exerceix, ^{certament,} ^{50 54} damunt
del subjecte originari de tota veritat
predicada, que és la realitat
de l'experiència llasca i nuda. Ara, si
dic s'exerceix ^{és} en el sentit de
s'hi refereix, i això vol dir que
mai tampoc la referència no
deixa de ser presumpta.

Un Jo, lector, primer que res, i vora
men tots els altres lectors que
ho haurien de llegir (^{si més no})

■ tu, del tot inuominat i
irreal idèntic meu, jove i feliç
tal com et vull), determinem
això que escric.

16 novembre 1974.

56

Tao-te ching, cap. 80:

Vull un país petit i amb poca gent,
ple de màquines, moltes més que no pas homes,
que mai no les faran servir.
S'estimaran la vida, i no aniran jous lluny.
Tindran iots i automòbils, però no hi pujaran.
Hi haurà fucos i bazookas, ben guardats.
Un nus al morador els bastarà
a fer memorable el memorable.
Tot el que menjaran els vindrà de just,
i sentiran sovint
a botiguejar, triant-se la roba més bonica
i els estris i els mobles de la casa,
i viuran reconciliats amb els seus hàbits.
I malgrat que d'un berri a l'altre
es veuran els uns als altres
i sentiran els fills que canten i els grans
que lladren,

poter tots s'hi faran vells i es moriran
sense que els hagi calgut mai fer cap visita.

19 desembre 1974.

Et vos com a despertador de
l'ànima: una esplèndida idea
platònica. És l'ànima, però, que s'ha
llegit tota ^{d'una altra ànima per cert}
~~des~~ ^{el} ^{plene} ^{de l'altre.} ^{de l'altre.} ^{de l'altre.}
per a la visió del cos. Quan
l'expectació de l'ànima queda
frustrada, cal que mori també
el desig del cos.

*

El dissabte passat, dia 14,
ving tornar a estar amb el Daniel,
després de no haver-lo vist durant
prop de dos anys. Vam fer l'amor
impacientment, expeditivament. Era
de meravellar que no haguessin con-
visat gens (ara té mitj. i un anys).

19 desembre 1974.

El cos com a despertador de l'ànima: una esplèndida idea platònica. És l'ànima però, que s'ha tornat tota ^{al seu torn} ~~de~~ desig ^{plena} expectant, que ens des- ^{d'una altra ànima per estimar,} ~~de~~ l'altre. pertaxa la visió del cos. Quan l'expectació de l'ànima queda frustrada, cal que mori també el desig del cos.

*

El dissabte passat, dia 14, vaig tornar a estar amb el Daniel, després de no haver-lo vist durant prop de dos anys. Vam fer l'amor impacientment, expeditivament. Em va meravellar que no hagués canviat gens (ara té vint-i-un anys).

Em meravella, cinc dies més tard,
que no senti gens la urgència
de tornar-lo a veure. Em fa
l'efecte que devíem estar d'acord
a separar-nos, quan ell va deixar
de veure'm tot just començat
l'any 1973. I tanmateix no em
sembla pas que me l'estimi gens
menys. L'única explicació que
hi trobo és que realment a tots
dos ens va semblar raonable
aleshores que no ens haviem
d'entestar a esclavitzar-nos l'un
a l'altre. I ara potser ens
ha bastat realment a tots dos
de saber que ens seguim estimant.
Potser, al capdavall, el que més
m'ha de meravellar és el poder
de la raó. (Però potser el

proder que sembla tenir la raó
 no té cap altre fonament que
 l'estabilitat del vostre amor.)

men temps al temps del llibre,
 que serà pràcticament sempre
 un temps diferent del meu
 - amb els objectes que es
 fa presents, amb el fons
 d'experiència, de pensament
 i de lectures del qual parteix
 i amb la seva orientació pròpia
 cap a una consumació intel-
 lectual que no em pertany
 abans que me l'hagi fet-
 meva, adaptant-me hi i iden-
 tificant-me hi.

Egoisme extrem de la meua
 vida interior, de l'única vida
 que tinc, en suma. I quin
 miserable pèrdua de temps és

20 desembre 1974.

63

La meua resistència a llegir és resistència a cedir res del meu temps al temps del llibre, que serà pràcticament sempre un temps diferent del meu - amb els objectes que es fa presents, amb el fons d'experiència, de pensament i de lectures del qual parteix, i amb la seva orientació pròpia cap a una consumació intel·lectual que no em pertany abans que me l'hagi fet meua, adaptant-me'hi i identificant-me'hi.

Egoisme extrem de la meua vida interior, de l'única vida que tinc, en suma. I quina miserable pèrdua de temps és

aquest temps del qual sóc ⁶⁴
tan avar, guardant-me'l per
mi sol!

*

Ahir a la nit, a les dues
de la matinada, quan feia
només una hora que dormia,
em va despertar una trucada
de telèfon equivocada. La intrusió
fortuïta em va sorprendre de
ple dins el marasme de perplexitat
i despit que m'ha vingut
gairebé del tot aquestes dues
darreres setmanes. Va ser com
una visió furtiva de mi mateix
tal com em deixava anar
a ser ben al fons del meu
son.

Vaig reaccionar amb un
moviment d'energia del qual

no havia estat capaç durant ⁶⁵
molt de temps. Abans de tornar
al lit cap a les cinc vaig
escriure les pàgines d'ahir en
aquest diari, resolt a rècur
la meua llangor llegint altre
cop i escrivint.

*

Conservo una imatge vivíssima
del noieta que ahir vaig observar,
al Gusthaus, quan sortia del
lavabo: de potser quinze
anys, amb el cos que a mi
m'agrada, ja ben format
però encara tendre i flexible,
tot ell una gràcil, erecte,
continuitat de cames, aixes,
ventre i tors. Un noi corrent,
que em va fer feliç veure'l

66
i que em podria desesperar haver-lo deixat de veure. Tinc el concepte del mi, en tinc la imatge en el record, en vaig tenir la imatge en els ulls, la visió, i segurament mentre en tenia la visió ja em desesperava allò mateix que era el meu goig: la quasi absoluta determinació fora meu de la font de la meua visió. I tanmateix la determinació d'aquell cos era també quasi absolutament tota meua. L'única cosa que li pertanyia del tot era la qualitat pura de l'exterioritat respecte a mi, la meua convicció irremun-

ciable que existia absolutament
del davant meu.

Entre els meus llibres en
tinc un que potser un dia
llegiré, sobre Teòcrit i tot el
gènere de la poesia bucòlica.
Quan arribaré a llegir-lo,
i quan arribaré a llegir com
cal els poemes del cas, no
faré sinó donar-me a mi
mateix, trets del meu propi
fons, imatges com la que avui
encara tinc del wriet d'ahir.
Tot serà igual, fins i tot
el desig incorporat en la
imatge en tots dos casos.
L'única diferència serà que
no tindrè res de cap con-

68
vicció que el mriet (ni res
del món al qual el mriet
caldrà que pertanyi) existeix.
La diferència és radical, però
no sembla pas que sigui una
diferència essencial (¿puc dir
que és una diferència existencial?):
de fet, la determinació del
petit pastor de la meua lectura
serà també, per bé que no
realment sinó tan sols il·lusòria-
ment, només quasi absolutament
tota meua. Serà absolutament
tota meua, és clar, al nivell
psicològic, en el de qualsse-
vol continguts d'imatge
que jo mateix em doni, però
no pas al nivell del sentit,

que per força repriré fora de ⁶⁹
mi, cap al món de la meua
il·lusió, de la meua intel·lecció,
de la meua lectura.

El centre del meu ésser, el
moll de la qüestió del meu
ésser, és la voluntat d'in-
tegració de la meua experièn-
cia, dins el temps, contra
el temps, en el temps. La
meua experiència no és mai,
com la del beat "tot ani-
mal", llisca i muda, és
sempre "experiència de..." i
un judici virtual. La meua
experiència és sempre al mateix
temps la meua imaginació.
El noiet del meu desig és

El meu temps, en general,

70

sempre al mateix temps el
wriet que em faig present
com a wriet desitjat. El
meu temps, quan tinc el
wriet al meu davant, està
fet de tenir-lo a la vegada
dins el temps i contra
el temps, de desitjar-lo en
aquella circumstància i de
desitjar-lo fora de tota
circumstància, de veure'l
al mateix temps tot abraçat
en el present i vessant-s'hi
des de la seva font original,
que sóc jo que, veient-lo,
li confereixo la integritat que
em concerneix.

El meu temps, en general,

està fet de donar-me el temps com a existent i quasi absolutament determinat al meu davant i de refusar-m'hi a la vegada, de negar-lo amb les determinacions que li confereixo quasi absolutament des del meu fons.

*

Vaig darrera del sentit total i, com més m'hi acostó, més m'allunyo del veritable sentit total, que és el sentit integrat en la circumstància.

22 desembre 1974.

72

La meua concepció espontània de la felicitat és extàtica: seria la satisfacció suprema de tots els impulsos (començant amb el desig i acabant amb l'amor més pur) i la realització de tots els valors (intel·lectuals, morals i estètics) en un sol acte, goig i visió al mateix temps, d'una durada il·limitada. D'acord amb això, el meu pensament ho voldria integrar tot en una sola idea mestra (s'entén, tot el que m'interessa, que és la meua vida i els seus adjunts). I tanmateix tinc el sentit de la circumstància, però potser només estic disposat a donar-te algun

valor en la mesura que en
puc invertir la funció aparent,
que és la d'una contingència
fortuïta que s'entremet des de
fora en el meu món, reduint-la
a la funció profunda d'incorporació
del sentit d'aquest darrer. El
sentit incorporat és el que
m'interessa de la circumstància,
i no pas el simple fet de la
seua presència fortuïta, que
potser és l'interès primari que
regeix, o hauria de regir, la
vida de tothom.

23 desembre 1974.

74

La presència fortuïta de l' instant
sembla ser l'interès primari de
Carner, però no: en ell també
"tot és senyal". La diferència
és que en Carner la circumstància
no és mai traïda, l'aparença
no és mai violada ni menystin-
jada: el sentit s'hi aboca
del tot, però la seva integritat
és preservada - en aparença,
és clar, ja que el sentit
que Carner aboca en la cir-
cumstància de fet fa estralls
en el pur donat i no deixa
res sense remoure. Però no
ens n'adonem, de tan equilibrada

i quasi natural com és la
visió de Carner.

*

És amb llàgrimes als ulls
que avui he llegit el darrer
vers de "Record d'un nívol":

-Só de qui em veig. Mira'm, i no em
veuràs mai més.

Darrera de les meves llàgrimes
hi havia la imatge del
voiet de l'altre dia, però
el que m'ha conuogut no és
pas la ressaca del desig sinó
l'esplèndida aptesa de la fòr-
mula per expressar el que em
vaig voler dir el 20 de desembre.

El wriet va ser meu, va existir
 per mi, en la mateixa mesura
 que sóc jo que el vaig veure,
 i en la mateixa mesura que
 el vaig mirar en vaig perdre
 la imatge (aquella imatge)
 per sempre. És la doble con-
 tradicció entre el donat, que
 no "és" ^{res} si no és determinat
 per la meua visió, i la meua
 visió, que no és de res meu
 sinó del que m'és del tot
 advers, del que mai més no
 hauré de tornar a veure,
 precisament perquè ja ha estat
 vist. Tot el poema de Camer
 no és al capdavall sinó l'ex-

posició d'aquest tema.

En la música amb paraules (cançons barroques o cançons pop), el que diuen les paraules està destinat a fer-nos creure que és la música que ho diu, però de fet la música no diu res. La música és com la naturalesa: és un pur donat expressiu, llisc i mut tal com és l'herba i muda la pura experiència. Les paraules afegides a la música perquè ens en determinin el sentit són un cas especial de fallàcia patètica, d'atribució a la naturalesa de

24 desembre 1974.

78

En la música amb paraules (ària barroca o cançó pop), el que diuen les paraules està destinat a fer-ns creure que és la música que ho diu, però de fet la música no diu res. La música és com la naturalesa: és un pur donat expressiu, llisc i mut tal com és llisc i muda la pura experiència. Les paraules afegides a la música perquè ens en determinin el sentit són un cas especial de fal·làcia patètica, d'atribució a la naturalesa de

mocións de l'esperit i motivacions
 que només són nostres. És clar
 que la música existeix només
 perquè exerceixi una funció
 simbòlica (i en això es distingeix
 de la naturalesa, que és
 només adversitat), però no pas
 en el sentit que hàgim de
 creure que l'aire de dansa
 que ahir em va servir Bach
 a la ràdio no pot voler
 dir sinó "Hosanna in excelsis
 deo" en lloc de qualsevol
 altra cosa.

*

Ara fa una setmana, em
 vaig comprar una ràdio per
 substituir la vella Nordmende

que se n'havia anat en orris,
i la primera obra sòlida que
ving sentir va ser la Primera
simfonia de Mahler, que és
un garbuix de banalitats.
Però, després de tants dies de
no sentir sinó la meua angúnia,
ving tornar a tenir l'ex-
periència fresca de la música
com a món expressiu autònom,
deseixit de tota subjecció
al pensament lligat a l'ús
del llenguatge, que és el pen-
sament adàmic, nominador
i predicatiu. En el cas
de la música ens donem
el temps sense coses, com a
pura articulació dels gremolls

de sentit incroat que són els
sons. I enllor no es veu tan
clar que la textura ho és
tot.

després de tota una colla de
dies d'arrossegar-me faltat de
tot coratge i cansadíssim.

Ahír vaig escriure dues cartes
indispensables, que he enviat
avui, i vaig netejar el cotxe.

Avui he anat a dinar
aviat i he tornat a casa
cap a les dues, després

d' ~~al banc~~ ^{al banc} i a Mike's

i de dur el cotxe a rentar
i comprar quatre cnes al

Superway. L'ordre extern inter-
nacional és bona part del
que explica la nova tranquil-

27 desembre 1974.

82

Per fi sento avui, a les quatre de la tarda, certa, mínima, satisfacció física sense angúnies, després de tota una colla de dies d'arrossegar-me faltat de tot coratge i causadíssim.

Ahí vaig escriure dues cartes indispensables, que he enviat avui, i vaig netejar el cotxe.

Avui he anat a dinar aviat i he tornat a casa

cap a les dues, després

d'~~aturar-me~~ al banc i a Mike's

i de dur el cotxe a rentar

i comprar quatre còpies al

Sufway. L'ordre extern inte-

rioritzat és bona part del

que explica la meua tranquil-

litat en aquest moment. [redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

*

Tinc cinquanta anys, i he hagut d'arribar en aquesta edat per acabar de saber que hi ha homes a qui agraden els homes (tots cuixer, cul i muscle a tot arreu) i homes a qui agraden les dones

(totes cul i uixa, i pits a tot arreu) per pura sensualitat, i prou, i que no els agrada res fora d'això. Ruc que sóc, ja que tots els indicis són que, maricas o no, els homes fets així són la majoria.

*

M'estimo en el que sóc i en el que tinc. El que tinc forma part dels meus adjunts elegits, i està bé que m'hi reconegui.

No m'estimo pas gaire en el que faig, que quan és feina només ho faig per alliberar-me'n, i altrament no veig que faci res que no sigui assegurar-me i reconèixer-me en el que sóc.

31 desembre 1974.

86

Som ull i pensament. Si és
veritat que, com diu Carner,
l'esquard de l'home, en el
seu fúcil tomb,
tot just les esques del sentit
destria,

el pensament ja té prou feina
agumollant els incentius
del sentit (els "sense-data"
de l'escola) en imatges de
coses. Però el pensament encara
fa molt més: ens dona
l'estabilitat del món, projectant
les coses fora de nosaltres dins
de l'horitzó de la realitat,

que és el horitzó darrer del
pensament. És dins d'aquest
horitzó que se'ns impura l'an-
gúnia de la imatge efímera,
de la inestabilitat ocasional
(ocasionada en cada cas,
en cada instant del temps)
dins de l'estabilitat. L'an-
gúnia del desig és, si més no,
un anàleg d'aquesta angúnia
més fonamental, i en fa l'e-
fecte que tots dos poden
ser la mateixa angúnia.
El desig se satisfà realment
i simbòlicament a la vegada
en el delit de l'orgasme

(" un gran defalliment i un gran imperi ", que torna a dir Carner), i és conjurat simbòlicament en l'ordre que donem a la vida, i més que res en l'ordre que és l'art.

Però l'orgasme és al seu torn també efímer, i l'ordre és irreal. (L'ordre és pensament, i no hi ha cap altra realitat que al·lò que rau darrera de les "esques del sentit", que en qualsevol cas no és pensament.) Sempre roman, doncs, l'angúnia

de la imatge efímera, del
desig no satisfet ni conjurat.

(però; és veritablement cosa
de l'edat?), té un aire
causat, tot, tant el que
m'agrada com el que no
m'agrada. M'emprenya,
avui, la feina a fer, el
desordre que heuré de combatre
a partir de demà, d'illuns.
I em sento del tot buit:
no he après encara a deixar
que l'ordre i el desordre
es compensin sols, fora de
mi. Però tanque no pateixo
massa: només perdo el temps.

12 gener 1975.

Tot, a l'edat que ara tinc
(però i és veritablement cosa
de l'edat?), té un aire
causat, tot, tant el que
m'agrada com el que no
m'agrada. M'emprenya,
avui, la feina a fer, el
desordre que hauré de combatre
a partir de demà, dilluns.
I em sento del tot buit:
no he après encara a deixar
que l'ordre i el desordre
es compensin sols, fora de
mi. Però tampoc no pateixo
massa: només perdo el temps.

En canvi, les dues darreres setmanes, que vaig passar divertit amb mi mateix, llegint, primer, Carner, i després furgant en la biblioteca de S/Z, de Barthes, tampoc no em van dur gens lluny en la concòrdia amb els meus desigs i els meus plans, ja que no vaig saber escriure res del que m'excitava avar rumiant. Tots els meus dies són dies de vida inútil.

*

Al nivell afectiu, la meua

sort és que em puc referir
 sempre al record del Daniel
 (i el tinc al meu davant,
 per donar-me una esma
 de tendresa, en qualsevol
 moment del dia). Altrament
 no puc estimar, ni gairebé
 no puc tolerar, veritablement
 ningú. (Se regades, però,
 encara el desig m'enga-
 nya.)

*

El que he escrit avui aquí ve
 dir que no he perdut l'instint
 de recórrer a aquest diari, com
 una criatura, per modificar el meu ésser.

3 febrer 1975.

93

El nenet, xafallós i potser una mica geperut, que el dissabte em va posar gasolina, se m'ha ficat aquesta nit dins del son, i vet-aquí que he estat enyorant-lo tot el dia. No, no m'he tirat el nen mentre dormia: no recordo a penes res del somni, fora que el nen jugava amb mi, tot amistos, sabent que l'estimava, i que quan al final l'he besat li han sortit uns enormes bigotis, carregats i rossos, evidentíssimament postissos. Tot estava ple de nois molt joves, i també d'altra gent més gran,

com jo, i tots formàrem part,
d'una manera o altra, de la
mateixa colla - i tots els
noiets el deixaven estimar per
e' un o l'altre.

Submergida dins del somni
hi havia la meua felicitat.
Tant se val el nenet, tant
se val que el pugui tornar
a veure, bufó i xafallós, i
potser una mica geperut, quan
vagi a posar gasolina. El que
em te perplex, i del tot
indefens, és la precisió incon-
trovertible, la inapelable
urgència, del meu somni de
felicitat. Si en tinc cap, no

ting cap altra fe que aquesta,
i la plena consumació de
la nova fe seria només una
circumstància efímera.

El que em té perplex
és que la nova felicitat
somiada no és res que jo
hagi elegit per mi ni que
jo pugui rebutjar, ni res que
mai s'hagi pogut ni mai
es pugui consumir fora de
l' instant, res, doncs, que
no pertanyi essencialment a
la vida viscuda. Ting una
vibració profunda, contra la
qual no ting defensa, que

m'extravia fora de mi mateix
per a precipitar-me en
la transitorietat — i no
tinc cap altra vocació més
profunda.

4 febrer 1975.

97

La retracció: el nenet que tot el dia d'ahir vaig tenir establert sota la meua pell avui ja m'ha deixat, i no m'ha costat gens d'anar passant sense trasts un dia només molt vagament, i parcialment, integrat, d'acceptar, doncs, sense fixar-m'hi, la dissipació del meu dia efímer. La retracció no cal que sigui, però, cap retracció: el desig quiet, desplegat en el temps i dispers en les coses i en el pensament de les coses, és el mateix desig que en

qualsevol moment es pot
tornar mirada ~~obsessiva~~, obsedida,
irresistiblement fascinada ~~per~~ per
l'instant, ~~fixada~~ captiva dins
el seu objecte, l'adversitat
extrema de la pura experiència
transitòria. L'adversitat quoti-
diana ens és familiar, i en
loc d'hostil ens pot semblar
fins i tot benevolent i amiga,
perquè la desdenyem. No
desdenyem, en canvi, l'objecte,
a la vegada conciliador i
desesperant, del nostre desig,
davant del qual ens sentim
inermes, lligats de peus i

mans. Al capdavall no som
sinó el vostre desig.

enganyat
aquí fins ara ni ucitem prou
perquè vulgui la pena que
les guardi, i això ja és una
raó suficient que justifica
que les hagi incorporat en
aquest diari. Però també
és el cas que en fa una
misa d'ingúnia la nostra
subjecció, en el curs d'aquest
darrer any, a les fantasies
eròtiques que derivo de fotos
semblants, i que en tinguí
aquests nostres Cuadros, si per
bé que són les úniques que he
volgut guardar: tota la

8 febrer 1975.

Les tres fotos que he enganxat aquí fins ara m'exciten prou perquè valgui la pena que les guardi, i això ja és una raó suficient que justifica que les hagi incorporat en aquest diari. Però també és el cas que em fa una mica d'angúnia la meua subjecció, en el curs d'aquest darrer any, a les fantasies eròtiques que derivo de fotos semblants, i que en tingui aquestes mostres (mostres, sí, per bé que són les úniques que he volgut guardar: tota la

Inclús aquesta foto
resta que ha passat per les
meves mans més aviat m'ha
fet fàstic, ja que no sóc els
homes que m'agraden) en
serveix de testimoni, que al
mateix temps m'acusa, d'a-
quest aspecte submergit de
la nova vida. És veritat
que, quan hi estic ben disposat
(aproximadament cada dos
o tres dies, aquestes darreres set-
manes), els cossos que trobo
a les fotos em diverteixen mol-
tíssim, i que fàcilment els
estimo, amb el meu cap,
fins a l'orgasme, però
també em sembla que espero

inclús aquestes fotos 104
que a se m'acabin de tornar
del tot nuntres i que arribi
a ^{quedar} conjurat ~~■~~ l'efecte
que tenen damunt meu a
força d'haver-les vistes i
usades fins a l'esgotament.
de moment, però, a penes
puc agafar aquest volum
sense córrer el risc de posar-me
a trampar, com aquesta tarda,
fa uns tres hores, que només
volia escriure aquí, i he
estat tanmateix presa del
vertigen i víctima altre
cop de la inexplicable delícia
del desig - en aquest cas,
també altre cop, per un

objecte inexistent.

*

Ens volem abans que res
 a nosaltres mateixos, i si ens
 volem és perquè mai no ens
 posseïm del tot, ni no ens
 podem posseir: el que ens
 sembla que som sobreix sempre
 del que de nosaltres tenim,
 que fonamentalment no és mai
 res més que el sentiment del
 nostre cos. Veiem l'altre, en
 canvi, del tot clos en ell
 mateix, i ens posem a
 utilitzar-lo per retrobar-nos-li
 en la possessió, posseïts

o posseint-lo, tant se val.
 És el vostre semblant que
 busquem en l'altre, que
 es farà càrrec del vostre
 cos o del cos del qual ens
 farem càrrec. És només
 perquè veiem l'altre clos dins
 ell mateix que ens sembla que
 ens pot posseir i que el
 podem posseir tal com ens
 voldríem posseir. És la
 intimitat de l'altre que,
 estimant-ne i grapejant-ne
 el cos, volem posar al
 vostre servei.

*

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

La relació sexual és una
pura fascinació insensata, i el
més insensat és que sigui al
mateix temps l'actuació física
de la ficció simbòlica que
la sosté, la provoca i la
justifica. És clar que,

segons el que vaig sentir fa uns dies
en un programa d'educació
sexual per criatures, el que
provoca i justifica la relació
sexual és l'acumulació periò-
dica de semen que cal que
els nanos (i els grans) ex-
pel·leixin de tant en tant
d'una manera o altra. Jo,
però, més aviat m'inclino a
creure que, si bé l'actuació
física és possible perquè els
òrgans sexuals funcionen,
tanmateix el que la provoca
i justifica abans que res
és la inseguresa de la

ficció simbòlica.

*

Veiem el vostre semblant
 com el cos que és, del tot
 clos dins el cos que li pertany,
 però també com el vostre sem-
 blant. És aquesta realització
 de la conciliació amb nosaltres
 mateixos de què ens sentim
 sempre privats que volem
 aconseguir en la relació
 sexual, com a objectes o
 subjectes de la possessió,
 tant se val. En la mesura
 que l'altre és el meu
 semblant, ~~_____~~

però conciliat i integrat, em
puc integrar en ell, inte-
grant-me en la seva in-
tegritat o integrant la
seva integritat en mi. L'ex-
citació del desig és l'actuació
física d'aquesta ficció.

En la meua vida
hi ha tot el que sé: comen-
çant amb mi mateix, el
que sé sobre els meus estats
(totes les maneres que tinc
de sentir-me d'una o altra
manera), el que sé sobre
el que retinc i antcipa
(memòries i expectacions),

9 febrer 1975.

111

De mi mateix només tinc el
que em pertany: el meu cos,
i és per mitjà del cos que
tinc tot el que em rodeja:
allò que veig, sento i
toco. Però, a més del que
tinc, en la meua vida
hi ha tot el que sé: comen-
çant amb mi mateix, el
que sé sobre els meus estats
(totes les maneres que tinc
de sentir-me d'una o altra
manera), el que sé sobre
el que retinc i anticipo
(memòries i expectacions),

i, finalment, el que sé sobre
el que projecto com a essent
d'una o altra manera, in-
dependentment de mi mateix,
en cadascun dels meus
 presents. Tot el que sé
pertany, en certa manera,
al món del sentit, que és
el món de l'ésser, que és
el meu món privat, aquell
de què dispenso i en el
qual estic establert com a
subjecte. Ara, el sentit
darrer d'aquest meu món
subjectiu és de referir-se

a l'adversitat del que
tinc amb el meu cos i
mitjançant el meu cos, de
referir-se, doncs, a l'ad-
versitat de l'experiència e-
fímera.

No sóc sinó sentit incorporat,
o, més ben dit, no sóc sinó
en l'actuació de la
variable congruència del
sentit i el cos. Ara, aquesta
congruència, que és tota la
meua vida, és la insensatesa
radical, la font de tota
perplexitat.

18 febrer 1975.

114

Vaig créixer al Picarany, i hi vaig viure molt fins que gairebé vaig tenir trenta anys.

Vaig estimar el Daniel. He llegit un grapat d'autors, i he amibat, ara mateix, a saber escriure moderadament bé. La meua vida és això i no pas res més de què tingui ganes de fer cabal.

Pensar la meua vida a fons és l'única cosa que d'ara endavant puc fer — l'única cosa

que vult fer: pensar a fons
la meva veritat.

Cent-ème l'immobilité des choses
autour de nous leur est-elle imposée
par notre certitude que ce sont
elles et non pas d'autres, par
l'immobilité de notre pensée en
face d'elles.

Proust, I, 6.

23 febrer 1975.

Peut-être l'immobilité des choses
autour de nous leur est-elle imposée
par notre certitude que ce sont
elles et non pas d'autres, par
l'immobilité de notre pensée en
face d'elles.

Proust, I, 6.

27 febrer 1975.

M'ha costat molt d'arribar a veure que el noi de la foto que vaig enganxar ahir a la pàgina 101 (que m'havia saltat sense voler) està trempant - com els de les altres fotos. Però encara no he aconseguit de veure del tot la cara, tan atractiva, i el cos, tan corpulent: el cos en sembla encara una mena d'afegit, quasi un revestiment del veritable

cos adolescent que pertany
a una cara tan dolça.

Per això, mentre ^{que} m'excito mirant-
lo, no hi acabo d'integrar
del tot el meu desig, que li
roda entorn i al capdavall
queda frustrat.

prova cervical.

*

Les meves fantasies eròtiques
són un gremoll d'insensatesa
dins la meua vida, que no
em vull ocultar, potser perquè
no m'he vull avergonyir. Me
n'avergonyiria només en el cas
que la por que no em permet

1 març 1975.

Per fi he aconseguit una ejaculació gairebé espontània amb el noi de la pàgina 101. Ja me'l puc mirar, no solament amb desig, sinó amb simpatia. Ha estat prova servicial.

*

Les noves fantasies eròtiques són un gruïoll d'insensatesa dins la meua vida, que no em vull ocultar, potser perquè no me'n vull avergonyir. Me n'avergonyiria només en el cas que la por que no em permet

d'anar més lluny -és a dir,
 de tirar al dret- en la
 satisfacció dels meus desigs
 hagués d'humiliar-me. Però
 no: els noiets que són
 el meu desig veritable m'in-
 hibeixen perquè no puc deixar
 d'estimar-los del tot i
 indiscriminadament, ximplets que
 són, al capdavall indiferents
 i la meua mirada fascinada.
 En certa manera, ja en tinc
 prou que en facin gràcia.
 I els altres, els que ja han
 deixat, o estan deixant, enrera
 la tendresa adollescint, no

tenir res que em pugui agradar,
en la mateixa mesura que
s'hauran fet homes, i de
només desitjar-los no em
pot deixar de semblar una
pura grosseria. [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] És veritat que
les meras fantasies eròtiques
són tan grosseres com es
vulgui. Però la franquesa
que tinc amb mi mateix
és un dels drets que em
pertanyen, que no tinc dret
a voler compartir amb ningú.

Sic tan natural com es vulgui,
 però no tinc dret a ser
 amb els altres, solament
 natural.

*

J'en étais arrivé, à Balbec,
 à trouver le plaisir de jouer
 avec des jeunes filles moins
 funeste à la vie spirituelle,
 à laquelle du moins il reste
 étranger, que l'amitié, dont
 tout l'effort est de nous
 faire sacrifier la partie seule
 réelle et incommunicable
 (autrement que par le moyen

de l'art) de nous-même, à un moi superficiel, qui ne trouve pas comme l'autre de joie en lui-même, mais trouve un attendrissement confus à se sentir soutenu sur des étais extérieurs, hospitalisé dans une individualité étrangère, où, heureux de la protection qu'on lui donne, il fait rayonner son bien-être en approbation et s'émerveille de qualités qu'il appellerait défauts et chercherait à corriger chez soi-même.

Proust, II, 394s.

23 març 1975.

125

Ja fa dies que vaig retallar
els fulls d'aquest diari on
havia enganxat els meus
pin-up boys, perquè em
deixessin tranquil - i perquè,
al capdavall, la curiositat
de què era exemple i
recordatori ha quedat, em
sembla, si no del tot
satisfeta (les metamorfosis
del desig són múltiples
i imprevisibles), almenys
tan esmussada que ja
no m'engresca gens de
pensar a satisfer-la. La cosa
no ha durat pas gaire.

*

2 setembre 1975
1 setembre 1975.

128

Roy: "I no feia de mi gens de cabal!"

Tendresa inútil per un cos inaccessible, que, contemplat, em va procurar, però, en dues ocasions distintes, a la platja, un orgasme perfecte.

*

Si em deixessin triar, cada dos o tres anys, un noi de setze anys amb la condició que el fes feliç, faria feliç el noi i jo seria feliç. Quin món més mal fet!

2 setembre 1975. *

130

Saber cedir a la tendresa quan
es presenta, i saber cedir-li
del tot quan és una cessió
total que ve de nosaltres, però,
abans que res, no buscar-la
quan no es presenta.

amb tota altra cosa, —
~~per~~ desig mai no consumat,
fins al ^{mai més} Daniel, i ~~no~~
consumat i després del Daniel.
Per exercici de mi mateix,
doncs, a la manera de
Valéry. Retració constant i
constant ^{experimentació} ~~experimentació~~ i pos-
sessió de mi mateix. ~~no~~

~~_____~~

~~_____~~

~~_____~~

3 setembre 1975.

Paper dels nous dins de la nova
 vida. L'assaig del desig, de
 les seves condicions, les seves
 variacions, el seu sentit, és
 a dir, les seves relacions
 amb tota altra cosa, —
~~fe~~ desig mai no consumat,
 fins al ^{mai més} Daniel, i ~~no~~ no
 consumat després del Daniel.
 Pur exercici de mi mateix,
 doncs, à la manière de
 Valéry. Retracció constant i
 constant ^{experimentació} ~~experimentació~~ i pos-
 sessió de mi mateix. ~~no~~

~~no~~

~~no~~

~~no~~

*

La naturalesa de l'ascesi de Valéry és la mateixa de la meua ascesi. Les diferències (en el saber, en la formulació, en l'energia i la radicalitat) són evortues, però em commou de veure que puc llegir Valéry comptant que, en certa manera, com en mi, tot gira al voltant de la perplexitat davant de la irracionalitat de la circumstància fortuïta, i, més específicament, davant de la irracionalitat del desig - i la promesa

que ens li fascina cap a
un vertigen suprem.
*

Tendresse, moment où le Moi
se dépoille de tout ce qui le
revêtait, le déguisait, le dis-
tinguait du tout petit enfant
qui est en chacun de nous,
essentiel et caché, le germe
ou le sentiment tout pur de
vivre. Tendresse est une faiblesse
de nature divine, une perte
de connaissance dans la douceur.
Quoi de plus fort que cette fai-
blesse qui nous dérobe à toutes
forces, aux événements, aux
prévisions, aux idées...

Et voici que je te dis, ce
qu'il y a de plus précieux

dans la vie et qui seul peut
 la faire aimer, garder, re-
 gretter, c'est précisément ce
 qui la refuse, la domine,
 l'apaise et la consume
 et qui se trouve ou se retrouve
 dans la présence et la
 correspondance, ou dans l'é-
 change inouï, muet, de ce
 que je ne sais pas en moi, ni
 de moi, contre ce que je ne
 sais pas en toi, ni de toi.

Il n'est de gloire, de
 pouvoir, ni d'or, qui valent
 cette certitude quand elle se
 déclare et je donne tout pour
 elle. Je donne tout pour elle

en ce moment en homme qui les possède. Car gloire, pouvoir et les trésors mènent toujours leurs possesseurs et leurs esclaves à la minute où le plus simple de l'être se dégage, le domine, se connaît enfin enfermé dans sa gloire, enchaîné par son pouvoir, minéralisé par son or. Mais l'étrange aventure en profondeur, guidé rien que par l'instinct de trouver le Même dans l'Autre, de chercher à tâtons, au travers de la beauté ou de l'intellect, au moyen et au-delà des

caresses et des luxes nerveux
ou des prestiges de l'esprit
(qui sont des moyens) je ne
suis quel joyau de vie, un
talisman sans prix dont la
possession permet de passer
(sans s'engager dans la sottise
des hommes ou dans le dé-
sordre des événements) le
temps qu'il faut qu'on passe
au service de la Bête de
Chair et de sang qui porte
notre nom - cela est tout
ou rien selon les êtres. Si
j'employais les mots de tous,
je dirais que c'est là le
devoir.

Valéry, Oeuvres, II, 1412 s.

4 setembre 1975.

Tota la vida (més aviat: d'ençà que m'ho van ficar al cap) he viscut amb la convicció vaga que em podia morir a qualsevol moment. És clar que l'accident mortal es pot presentar a qualsevol moment; però, fins que ~~no s'ha~~^{no s'ha} presentat, i de gran ençà m'he de morir?

7 setembre 1975.

Tota la vida he viscut amb por de l'imprevist, tement que no me'n sabré desempallegar. Aquesta ha estat la meua falla més greu (potser l'única veritablement greu), amb repercussions quotidianes que encara tenen una importància capital, ja que regularment despenc tot el matí (i molt sovint bona part també de la resta del dia) a preparar-me davant de l'imprevist, a prevenir-lo i ajustar-me'hi abans que no es presenti. La cosa es torna enfollidora

quan en trobo encorat en algun embolic en el qual tinc por de sortir-me de mare massa fàcilment, ja que aleshores l'ansietat se'm multiplica en la mateixa mesura que d'altres emociions (totes les varietats de la ira) s'hi compliquen. Cal que afegeixi que el fet de viure sol i de voler tenir-ho tanmateix tot per mà, sense concedir res al desordre ni a la distracció, m'obliga a estar molt més alerta que ningú, amb l'atenció al mateix temps dispersa arreu i fixa en la

140

unitat i continuïtat d'altre
que vull a cada moment i
més enllà de tots els moments.
En descàrrec meu he de dir
això: 1) que, en el curs de la
meua infància, adolescència
i primera joventut, vaig ser
d'una matússeria conster-
nadora, que realment em va
afligir i ~~paralitzar~~ paralit-
zar cada vegada que vaig
provar de fer com tothom,
tirant al dret darrera de
la felicitat (i és per això
que no vaig aprendre mai
a nedar, ni ballar, ni avar-
de puta); i 2) que és a mi
mateix que dec tot el que

sic, i altres que res qualsevol
 destresa o competència ^{que tingui} ja
 qualsevol nivell, físic, moral
 o intel·lectual, ja que és
 de mi mateix que ho he
 hagut d'extreure tot,
~~tot~~ segons els diferents
 models que m'he proposat
 (sempre els més alts, ho
 puc ben dir, per bé que
 mai no he deixat que cap
 model fes esclava d'ell
 la meua llibertat, i per
 això no he estat mai un
 professional de res) i a
 força d'atenció, reflexió
 i dedicació. És al cap-
 davall en virtut d'això

darrer que em puc assemblar
 tant al Valéry dels Cahiers.
 Tot el que ha arribat a
 ser natural en mi és, doncs,
 d'arrel artificial i gairebé
 no s'és res que jo mateix
 no m' hagi fet: — Que
 faites-vous donc toute la
 journée? — Je m'invente:
 je prévois mon imprévu.

8 setembre 1975.

Que la regió pelviana sigui, com ho és per mi (penso abans que res en els nois), la part del cos on resideix pròpiament la innocència té probablement molt a veure amb el fet que és entre l'engonal i les natges que l'home hi és més que res un animallet sense complicacions humanes, més indefens com a animal, menys ell mateix com a home, i més acostat que en cap altra part del seu cos al seu ésser visceral, que és el seu ésser corporal més dens, més substancial, ~~_____~~ i també més plenament i gairebé únicament

passiu, menys autòmic i eteri
 i menys lligat amb l'entre-
 llaçament dels ~~seus~~ ^{seus} actes.
 És la regió on l'abast de
 la consciència activa i vigi-
 lant de l'home és més petit
 i on, en canvi, la vaga
 adversitat que és el seu
 cos es fa sentir més, i d'una
 manera més contínua, i més
 íntima i familiar, per no
 dir casolana. L'home social
 i personal no hi té res a fer,
 en aquesta regió del cos:
 l'home no hi és sinó pura
 reflexió natural llisca i
 nuda. L'esperit no hi
 habita sinó quan va "cos

avall" a entortolligar-se amb
el desig, endut per l'afany
d'incorporar-se sense residu
en el seu ésser visceral,
el qual, al seu torn, s'omple
de visions i es fa tot ell
activitat moguda pel sentit,
un sol sentit, el de la re-
flexió més intensa que és
la possessió total. Que l'es-
perit no pugui deixar d'anar
cos avall s'explica pel fet
que ens volem a nosaltres
en el nostre ésser unitari,
i que la mediació de la
innocència de l'altre, de
l'ésser visceral de l'altre,
se'ns imposi com a compulsió

irresistible es deu al fet que
 sabem prou bé que el nostre
 ésser unitari no existeix
 (per la senzilla raó que
 el nostre ésser no és unitari)
 i en canvi estem disposats
 a creure en l'ésser unitari
 del nostre semblant, que tan
 bé i ^{que} amb una simplicitat
 tan plena de gràcia s'exhibeix
 en la unitat del seu cos
 del tot abastable; i és en virtut
 d'aquesta ^{que ens lleuam a} nostra creença, ~~_____~~
 posar en joc amb el seu
 cos l'actuació física d'una
 possessió íntima que no ~~_____~~
~~_____~~

té cap altra realitat que la d'una ficció simbòlica.

No puc sinó tornar a fer constar la meua perplexitat davant d'això que estic provant de descriure. Abans que res, la possessió de què parlo hauria de ser només de un altre mateixos. Però, fins i tot en el cas que tingui cap altra en ell mateix que ens proposem la possessió de l'altre, ¿quin sentit pot tenir una possessió que és només una ficció de la imaginació, per unet que el cos s'hi exerceixi? I l'exercici i el delit del cos ¿quin sentit

té en un afer que sembla
que pertany abans que res, si no
exclusivament, a l'esperit?
¿I com és que l'esperit pot
de fet arribar a viure, in-
tensíssimament i amb una
plenitud incomparable, sense
cap dubte ni reserva més
grans que els que mai pugui
tenir en qual sevol altre
cas, la realitat de la
possessió íntima de l'altre?
Això darrer és, potser, excepcional;
però tant se val; és possible;
i ha estat, en tot cas,
descriu reiteradament; i el
que és jo, ho he viscut, i ho
puc reconstruir en el record.
És clar que no m'ho crec

en cap sentit estrictament
 literal. Però, aleshores, i en
 quin sentit em toca de
 creure-m'ho?

En el centre de tot hi
 ha, em sembla, la insensa-
 tesia radical, que és tota
 la insensatesa humana, és
 a dir, la incongruència
 de la nostra naturalesa,
 feta de la conjunció de
 dues deus de "realitat", el
 cos i el pensament. No en-
 tenc res del que volen dir,
 quan provo de fer-me'n
 càrrec al mateix temps. No
 més en puc veure el sentit
 quan els considero cadascú
 pel seu costat. Però aleshores,

res del que és la meua
 experiència efectiva com a
 home vivent tanpre no té cap
 sentit. Soe cos i pensament,
 cada vegada que soe espe-
 cíficament home.

—, le Surnaturel. Voilà ce
 qui explique l'amour — le-
 quel est folie du toucher, du
 saisir, de la présence, de la
 résistance, pose la sensation
 comme résultat d'un labeur

Valéry, Cahiers, II, 500

Amour de soi — C'est un cas
particulier. Ou bien — c'est
 le cas essentiel, l'amour de
 l'Autre étant un déguisement
 de l'amour du Même.

10 septembre 1975.

Le mystère n'est pas dans la mort, mais dans la vie —
 Il est dans le visible, le tangible — dans le fait. C'est le qui est qui est l'au-delà —, le surnaturel. Voilà ce qui explique l'amour — le-quel est folie du toucher, du saisir, de la présence, de la résistance, pose la sensation comme résultat d'un labeur

Valéry, Cahiers, II, 500

Amour de soi — C'est un cas particulier. Ou bien — c'est le cas essentiel, l'amour de l'Autre étant un déguisement de l'amour du Même.

p. 504

11 setembre 1975.

L'amor de l'altre no és
 una dissimulació, una disfressa,
 de l'amor d'un mateix
 sinó una transformació,
 essencial per la consumació
 de l'amor d'un mateix.

L'amant s'estima, arta-
 ment, en l'altre, però
 només en la mesura que
 estima l'altre, i que,
 gràcies a l'ab-uegació
 de si mateix, arriba a
 posseir-se del tot com
 a amant, i res més que
 com a amant.

*
 Le spasme d'Éros est la

sensation extrême du passage
de la puissance à l'acte,
par laquelle le moment
vivant se rend tout entier
à l'actuel et la vie
attrape la vie au vol [...]

et dans laquelle le
Monde (M) se réduit à la
masse étreinte convulsivement
du corps adverse, et le
corps (C) s'élève à la
~~à~~ souveraineté instantanée
de toute sa présence et force
résumées depuis les extrémités
de son étendue sensible, [...]
— et l'esprit (E) s'effaçant
sous la charge et la
foudre du MOI qui cesse, un

instant, de s'opposar et
de refuser, mais qui se con-
fond dans un éclair de
temps à je ne sais quoi
d'extrême.

p. 533

*

Legint el Valéry eròtic (i
fins i tot el tèleg) no puc
deixar de pensar en el
Riba de Silvatge cor (i les
Elegies) i tinc mil-i-una
ocasions de lamentar que ja
no en penguin parlar amb
ell, de tot això. L'afinitat
entre els dos anava molt més
lluny que no sembla, - o
potser síc jo que mai no

he entès qui volia dir la
"puresa" dels dos.

*

Els autors i els llibres se
m'han tornat enormement
estranyes. Hi penso, en tot
el que he llegit (ara una
cosa, ara l'altra), i no
he capaç de dir-me'n
res. Però potser no és
sinó que no parlo amb
ningú - i aleshores no
em sembla que valgui la
pena que ho faci amb mi
mateix.

*

Perplexitat de Valéry:
Le commencement ou

principe de l'amour est un
besoin d'espèce remarquable,
puisque il implique pour sa
satisfaction un être autre et
de tel genre; comme la faim
du carnivore. Mais, en outre,
il exige la soumission de
cet autre — par le besoin
complémentaire en lui. Il faut
que l'antilope ait besoin
d'être dévorée par la pan-
thère.

C'est une grande étran-
gété. [...]

p. 530

12 septembre 1975.

La Finalment he trobat a Valéry
exactament la meua idea:

L'amour, dans la perfection
de son acte, est le drame
de l'accomplissement, de la
connaissance [du se fait en
soi-même, figuré par un
autre] — avec ce désespoir
final, le spasme.

p. 551

21 setembre 1975.

La pell del Daniel feia joc
amb l'armari de [redacted] roure
del meu dormitori - vernissat
natural.

incapacitat totalment dels
seus vint anys encara tan
encantadors, van imposar
damunt meu el seu règim
de vida, les dues vegades
que van ser amb mi, entre
el 23 i el 30 d'agost i
entre el 23 i el 29 de
setembre, em van trobar del
marisme en què em vaig
trobar submergit cada vegada
més a fons en els cursos dels
mesos d'estiu. Dit d'una
altra manera: Es ha venut.

5 octubre 1975.

És ben veritat que van ser el Richard i el Roy que, pel simple fet que, amb una inconsciència totalment dels seus vint anys encara tan encantadors, van imposar damunt meu el seu règim de vida, les dues vegades que van ser amb mi, entre el 23 i el 30 d'agost i entre el 23 i el 29 de setembre, em van treure del marisme en què em vaig trobar submergit cada vegada més a fons en el curs dels mesos d'estiu. Dit d'una altra manera: És ben veritat

que van ser el Richard i el Roy que em van treure del marisme en què em vaig trobar submergit cada vegada més a fons en el curs dels mesos d'estiu, pel simple fet que, les dues vegades que van ser amb mi, entre el 23 i el 30 d'agost i entre el 23 i el 29 de setembre, van imposar damunt meu el seu règim de vida, amb una inconsciència totalment dels seus vint anys encara tan encantadors. Em fa l'efecte que aquesta

segona manera de dir-ho
és molt més fàcil de llegir.

La inconsciència dels
meus nenets és la virtut
que m'interessa de sub-
ratllar. Mentre van ser
amb mi em van distreure
de mi mateix gairebé del
tot. Van establir fàcilment
un tracte molt afectuós,
a penes gens complex però
molt ben regulat, del qual,
després de l'entrada de
l'Anna en el joc, vaig
ser jo que en vaig treure
el benefici d'uns quants

petons destinats a restablir
l'equilibri afectiu entre ells
dos, que per mitjà meu se
solidaritzaven davant de
l'Anna. Dubto molt que
l'Anna hi entengués res, en
el nostre joc estrany. Quant
als nens, van aprendre
a acceptar que els estimés
en el curs de la fase
irreal que van viure
durant uns dies, i a
canvi em van permetre
de participar en la seva
espontaneïtat, fresca, ele-
mental i tan delitosa i
simple i monòtona, no pas

menys irreal per mi que
 per ells les meves fantasies
 eròtiques. Al capdavall,
 però, res no hauria fun-
 cionat si no haguess estat
 per la inconsciència
 bàsica del Richard i el
 Roy, per la seva confiança
 il·limitada, i no corcada
 per cap dubte, en ells
 mateixos. Adorable tendresa,
 joventut adorable — i defi-
 nitivament, per mi, tan
 forta d'aquest món!

*

És d'estricta justícia que no
 oblidi que, ja abans que es

150 164
presentessin els meus neus, jo
m'havia posat a llegir
Valéry.

